Ч. 109 (12.765). Львів, вівторок 19. травня 1931. Płacona ofiata zaoiaona ryczaltem Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймае від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Найкраща льоката ощадностей — це премійна вкладка в Кооперативному Банку „ДНІСТЕР" у Львові, вул. Руська ч. 20, де крім відсотків можете ще дістати премію від зол. 25—300, залежно від висоти щомісячних вкладок. Найнижча вкладка зол 5·— місячно.

ДНЯ 24. ТРАВНЯ ц. р.
СПІШІТЬ УСІ
на
ВЕЛИКИЙ ФЕСТИН
який влаштовує Львівська Філія Т-ва Охор. дітий на площі СОКОЛА-БАТЬКА.
Сензаційна програма. Подробиці в афішах.
2045 2—3

Травень у політиці.

5-літні роковини „санації" у Польщі. — 2-літні роковини влади Лейбур-партї в Анґлії. — Зміна президента Франції. — Женева. — Переломові дні в Еспанії, Румунії та Єгипті.

Львів, 16. травня 1931.

Сам список подій, наведений вище у наголовку, каже вже пророчисто, що цьогорічний місяць травень грає у світовій політиці чималу ролю та перейде до історії численними датами ріжних своїх днів.

Не шукаючи далеко, маємо у травні тут, у Польщі, роковини, які вправді цього року не удостоїлися навіть у всіх польських ґазетах скромної згадки та які проте відносяться до події, яку вже нині можна вважати одною з найважніших в історії відродженої Польщі та яка ще більшого може набрати значіння у дальшому розвитку випадків. Бо між 12· і 15. травня 1926. року доконався у Польщі переворот, який був епільоґом закулісової боротьби за владу, але який став теж прольоґом до введення у життя таких метод утримання себе при владі, які потрясли не лише політичною, але й суспільною структурою держави, глибоко сягаючи буквально в усі ділянки її буття. Пятилітні роковини панування „санаційного" табору не викликують сумніву щодо двох фактів: 1) що не видно на політичному овиді Польщі ніякого реального фактору, який міг би в найближчій будуччині рахувати на спадщину влади (дарма, що претендентів до неї тьма) і 2) що такого політичного і господарського хаосу, як нині, такого румовища політичних і господарських відносин — у відродженій Польщі ще не було. Навіщо шукати далеко за прикладами? Краще взяти до руки польську пресу з останнього тижня: що день, то інша вістка, раз твердження, то знову заперечення. Є кабінетова рада, нема її; іде уряд до димісії, вона вже зголошена, ніхто ніколи до димісії не подавався і про неї не думає; буде надзвичайна сесія (тут слідує докладна дата скликання і список справ денного порядку), не буде сесії, бо нема пощо скликувати її; урядовцям напевне привернуть 15 проц. додаток, — ніколи ніхто такого проєкту не зголошував; міністр Матушевський виїхав до Кройґера за позичкою, то знову поїздка його мала чисто „туристичний" характер, — і т. д. і т. д. Чи це зоветься нормальне політичне життя та ще й у демократично-республиканському і парляментарному устрої?...

Колиж громадянські настрої і реакція публичної опінії не мають переконуючої сили, отже не мають майже ніякого практичного впливу на керманичів польського державного човна, — інакше діється в Анґлії, де теж саме у місяці травні тамошній уряд святкує роковини. 29. травня 1929. року анґлійські виборці скинули владу консерватистів, зредукувавши число їх мандатів в палаті громад з 400 до 260, піднісши так посідання соціялістів зі 170 на 290. З тими 290 голосами у парляменті, який рахує 615 членів, править вже два роки соціялістична меншість уряду Мекдональда, оперта на прилюдну опінію і — аритметичні комбінації з лібералами Льойда Джорджа. Але останні випадки тривкість цієї влади сильно захитали. Бо множаться доказі, що прилюдна опінія анґлійських мас відвертається від лейбуристів. В округах, в яких вони два роки тому здобули мандати при величезній перевазі голосів над консервативними противниками, нині, при спорадичних доповняючих виборах, всюди тратять ті самі мандати на річ консерватистів. Статистика голосів виявляє, що диверсія сецесіоніста з Лейбур-партї, сера Освальда Мослея, довела також до розколу у радах прихильників партії серед широких верств населення. Упертий спротив соціялістів проти введення охоронних промислових мит поруч з фактом, що число міліонів безробітних не меншає, дає перевагу консерватистам в їхній пропаґанді політики митної самооборони, тим більше, що до цієї політики навертаються і визначніші ліберальні економісти (Кайнес). І тому недалека дебата над фінансовим проєктом соціялістичного канцлера Сноудена може стати кінцем дволітньої влади цього уряду, який ледви чи вийде побідно з нових виборів, які в Анґлії є справді свобідним і непримушеним актом громадянської волі і совісти голосуючих.

Знову-ж у Франції в дні 13-го травня став вибраний новий президент серед обставин, які схвилювали цілий політичний міжнародній світ. Упав кандидат, якому на 100 проц. певности ворожено успіх. Але ще важніше, що цим кандидатом була безумовно наймаркантніша індивідуальність нинішньої Франції, людина, з іменем якої звязане поняття цілої закордонно-політичної системи. Співтворець Льокарна і Туарі, лицар паневропейської ідеї, — Бріян, — який на три дні перед президентськими виборами отримав вотум довіря палати депутованих 430 голосами проти 52 — провалився у користь президента сенату Думера, 70-кілька-літнього старця, людини політично блідої.

Нині ведеться у пресі дискусія на тему, чи вибір Думера, як кандидата правиці, буде мати вплив на закордонну політику Франції, ведену будь-що-будь людиною лівиці. Однак без огляду на те, по чиїй стороні правда, вже сама заповідь Бріяна, складена у Женеві, що швидко він візьме паломничу палицю в руки, відмовившись від офіціяльної політики, має нині практичне значіння, як перспектива нових ускладнень, що прийдуть неминуче разом з приходом якоїсь нової людини до палати при Ке д'Орсей.

Покищо Бріян ще у Женеві. Засідає там т. зв. Европейська Комісія Ліґи Націй, куди зїхалися буквально усі закордонні міністри европейських держав, — навіть представники Рад. Союзу і Туреччини, що до Ліґи Націй не належать. Одна з точок нарад цієї комісії обіймає цілість европейських господарських проблем, особливо дотеперішні висліди діяльности в цій ділянці Ліґи Націй, висліди париської конференції з лютого і березня ц. р. про збут східно-европейських хліборобських надвишок, справу нового хліборобського кредитового міжнародного банку та — що найважніше — австро-німецьку митну унію. Ця остання справа є нині осередком актуального міжнародного зацікавлення, бож вона викликує безпосередньо марево „аншлюсу", а посередньо — ревізію версайського договору та взагалі захитання могутньої післявоєнної „рівноваги", встановленої поділом світа на вірителів і довжників, на побідників і побіджених.

Як відомо, у цих днях рішається теж, чи українські петиції прийдуть під обміркування Ради Ліґи Націй, чи будуть відложені до осені.

Але й з ріжних інших точок Европи доходять звітки, які підкреслюють вагу біжучого місяця в історії тих країв.

Еспанська революція, мабуть, щойно бере „розгін", а вимушена абдикація (фактично детронізація) Альфонса XIII. була, як показується, лише тихенькою прелюдією концерту революційної стихії. Нині горять в Еспанії церкви й монастирі та ллється на вулицях кров.

У Румунії ідуть гарячкові приготування до виборів, які матимуть рішаючий вплив на державний устрій того краю. Чи уряд проф. Йорґи буде лише перехідною стадією до абсолютизму короля Карла II, чи може покажеться, що Маніу з нац.-цараністичною партією таки має більшість у краю — це питання, які хвилюють мешканців Румунії, а з огляду на її нинішне значіння на Сході Европи не є байдужі й закордонові.

Ба навіть з далекого Єгипту травень відгукується сальвами стрілів, віддаваних поліцією і військом до мас, демонструючих напередодні виборів проти диктаторської влади і за національною партією „Вафду" Нагаса-Паші.

Золота нужда Европи.

I. Нужда і гори золота.

Господарська скрута збільшується через брак обігового гроша. Найбільше відчуває це Европа, в якій цього гроша в одних краях найбільше, а в інших так мало, що цілі полоси перестали вживати нафти й соли. Одні працюють без упину, щоби ледви заробити на прожиток, другі чекають з тугою на працю вже не місяцями, а роками, треті розпоряджають міліонами, але не мають з них ніякого пожитку. Брак розумного кругообігу вільних капіталів ставить Европу перед обличча чимраз гіршої нужди. Чому? Бо грішми не кермує здоровий економічний розум, не розділює їх людський ум, а політична рука, якій на жаль людська нужда інколи байдужа, а навіть — потрібна.

В наслідку военного вичерпання і безприкладної руїни попав весь схід Европи (поза СРСР) в своерідну господарську скруту: він не може найти гроша для урухомлення богатьох рентовних ділянок своеї господарки, не може видобути у себе вільних капіталів, він дуситься без гроша. Без цього гроша пропадає хліборобство, недомагае торгівля, гине промисл.

А захід Европи? У ньому три ґрупи: перша це Франція, сьогоднишній банкир Европи, найбільша скарбниця золота світу — щаслива вічним доппливом дарового гроша з Німеччини; друга — це Німеччина, яка версайським договом привязана до контрибуції і з своеї праці складае гроші Франції; третя ґрупа — це держави, які хотіли би якнебудь помогти в цім безголовлю двацятого століття, але самі торчать у ньому.

Кожного місяця відходить з Німеччини 200 міліонів марок до французьких скарбниць. Стільки мусять заробити понад заспокоення своїх потреб німецькі хлібороби й робітники. Що при такому явищі мусить бути нарушений господарський порядок, що при ньому при найдешевшій продукції важко вдержатись у світовій конкуренції на ринках — це зрозуміле, тим більше, коли ці ринки ставляться рішуче неприхильно до німецького імпорту і навіть яскраво аграрні держави пруть до розвитку власного промислу. Чи дивниця, що частина німецького громадянства бродить під знаком гакенкрайцу, а частина мріе про червону зірку.

Витворюеться парадоксальна ситуація, що найбільшим скарбником світу є одна з европейських держав і найбільшим нуждарем світу є — Европа.

II. Заведені надії на Америку і Союз Народів.

Зразу надіялася Европа на порятунок Америки, точніше — Зединених Держав Півн. Америки. Але там прийшов теж крах, державний дефіцит фантастичних, як на европейські відносини, висот, а приватне господарське життя заломилось, даючи коло 12 міліонів безробітних, в самому 1930 р. спадок торговлі зі закордоном в порівнанні з попереднім роком на 30 проц., а банкових оборотів на 24 проц.

Ще були надії на Союз Народів. Засідання фінансового комітету генвенськоі конференції

та часті засідання підкомісії обороту золотом, хоч як обильні й гарні своїми резолюціями, підтвердили тезу, що якраз в часі, коли треба помочі такого міжнародного чинника, той чинник не всилі нічого зробити.

Не помогли гарні ідеї Паневропи, ні вселюдські ідеали. Коли творено Міжнародній Банк Розрахунків у Базель, то згідно з пляном Юнга мав він теж стати джерелом оживлення европейського грошевого ринку. Та зараз-же в самому його статуті пропущено ці можливости!

Ведуться теж спроби невтрального капіталу рятувати господарство Европи через свої довгоречинцеві вклади, але не тільки капля в морі потреб поодиноких держав, а при цьому використовування капіталістами важкого положення не знає границь. До цього типу „помічних" позичок належить Кройгерова сірникова позичка для Польщі. Подібну практику ввів він і деінде, а за ним ще кілька концернів швайцарського, голяндського й іншого меншого капіталу.

Недавно почалися підготовчі праці над творенням Міжнародного Хліборобського Банку під егідою Союзу Народів. Цей банк мав би взяти в опіку в першу чергу східно-европейські аграрні краї і постачати їм середньо-речинцевий кредит. Та підготовка йде і йде, а здійснення цього банку ще дуже далеко.

III. Новий англійський плян рятунку.

Кріза не минула й Анґлії. Европейський ринок утратив свою давню вартість, нормальні господарські відносини перестали там істнувати, в солідну працю европейського купця і промисловця втиснулась несолідність і векслеві протести, речі незрозумілі в англійському світі. Та ближчий розгляд показав, що це тому, що Европа, поза Францією, без гроша.

Новий плян рятунку европейської господарки і придбання потрібних капіталів вийшов в Анґлії з півофіціяльної сторони. Випрацювали його ґубернатор Банку Анґлії Монтаґі Норман та два банкирі Роберт Кіндерслей і Чарльс Алліс. Коротко називають його пляном Нормана. Цей плян передбачує постачання довго- і середньоречинцевих кредитів цим европейським державам, що дусяться без гроша. Це постачання переводив би Міжнародній Банк з основним капіталом коло 100 міліонів долярів та емісією довжних листів на около 500 міліонів долярів. В підписці емітованих довжних листів згодились взяти участь серіозні банкові концерни англійські та німецькі, а зокрема кілька промислових трестів, між ними трест Кройґера. Кредити цього нового банку йшли би в першу чергу для підірваного німецького господарства, головно для промислу. Тоді була би можливою поправа бодай середньоевропейських грошево-кредитових обставин, а Міжнародньому Хліборобському Банкові остав би для обслуги схід і полудневий схід Европи, отже передусім хліборобські держави. Цей плян Нормана прийнято прихильно англійським, німецьким та іншим европейським світом. Невтрально держиться досі французький капітал, який ще не рішився брати участь в цьому ділі. Але тому, що Париж сидить сьогодня на золоті, без нього не вдадуться найкращі пляни Нормана. Чи дасть Франція гроші бодай у цій формі — невідомо. Бо приповідка „ситий голодного не знає" не позбавлена й глибокого політично-економічного змісту.

Інж. Евген Храпливий.

Вісти з „Рідної Школи".

I. З нагоди свого 50-літнього ювилею уладжує „Рідна Школа" Педагогічний Конґрес і шкільну виставку, імовірно 1. і 2. листопада н. р. На конґресі будуть виголошені реферати на найбільш актуальні педагогічні теми з відповідним узглядненням українських потреб. Шкільна виставка має бути наглядним образом дотеперішніх змагань та осягів „Рідної Школи". Намічені реферати на конґрес такі: 1. Історичний погляд на головні напрямні в нашому шкільництві; 2. Основні питання педагогії; 3. Проблеми сучасного виховання; 4. Роди шкіл і потреби українського громадянства; 5. Молодь як субект і обект виховання; 6. Вплив індивідуальности вчителя на висліди виховання і навчання. Щоби дати можність українським кругам, які цікавляться виховними справами, слідкувати й обзнакомитися з головними напрямними педагогії, будуть усі реферати виголошені на повному засіданні, а не по секціях.

II. Виконуючи одну з резолюцій цьогорічного Загального Зїзду „Рідної Школи", якою делегати поручили Головній Управі уложити канон української лектури, уладила Головна Управа нараду львівських українїстів, на якій вибрано референтів, котрі уложать список творів для лектури в народніх і середніх школах. „Рідна Школа" буде їх опісля по черзі видавати для вжитку української шкільної молоді.

III. Уважаючи кооперацію одним з наймогутніших двигунів українського народу на господарській ділянці й виконуючи дотичну резолюцію останнього Загального Зїзду, рішила Головна Управа, щоби в школах „Рідної Школи" поширити дотеперішню практику й зазнайомлювати молодь усіх родів своїх шкіл теоретично й практично з кооперативним ділом. Принято відповідний плян, виготовлений дотичною комісією. Для підготовки самого рідношкільного вчительства рішено творити районові кооперативні курси, — а по їх закінченні повести заочні (писемні) кооперативні курси для всього рідношкільного вчтельства.

IV. З огляду на надходячий сезон пільних робіт стає справа відкриття діточих садків при Кружках „Рідної Школи" щораз більше пекучою. Пригадується, що вже крайна пора зголошувати в Головній Управі запотребування провідниць для таких садків.

V. На конкурс „Рідної Школи" проголошений з доручення Т-ва „Стрілецька Громада" у Філядельфії Па на три теми з обсягу національного господарства, рішила Головна Управа на внесок жюрі (зложеного з дир. Д. Коренця, дир. М. Творидла й редактора д-ра М. Коновальця) признати першу нагороду д-рові Карлові Коберському за працю на тему „Значіння України у світовому господарстві". Нагороджена праця стає власністю „Стрілецької Громади", яка зобовязується ту працю видати друком, а дохід ужити на дальші конкурси „Рідної Школи".

VI. На потреби „Рідної Школи" прийшло через касу Головної Управи: в березні 1931: з краю 14.718.02 зол.+5 дол., зі Злуч. Держав 2.021.63 дол., з Канади 60 дол., з Чехословаччини 683.80 зол., з Австрії 6 шіл., з Бельгії 360 5. фр., з Франції 200 фр. фр; у квітні 1931: з

Спростування
на основі § 19 прес. закону.

Наша Редакція дістала таке спростування: До Відвічального Редактора ґазети „Діло" Вп. Олександра Костика у Львові.

На підставі артикулу 19-ого пресового закона прошу о поміщення слідуючого спростування:

В числі 104 (12760) „Діла" зі середи дня 13-ого травня 1931. у статті під заголовком: „Нова атака ендецької фурії", написав анонімовий автор у відношенню до моеї особи дослівно ось що: „Польська ендеція, яка спершу таксамо в обличю наслідків відомих подій трохи зацукалася, аж до того ступня, що отверто з соймової трибуни осудила методи „пацифікації" і здержалася від голосування над резолюцією недавнього свого активного члена, нині посла ББ. Здзіслава Стронського, займала у згаданій пресовій дискусії досить коректне становище стороннього глядача".

Неправдою є, будьтоби я коли небудь належав до „ендеції" і був її активним членом — натомість правдою є, що ніколи не належав до „ендеції" ні до жадної політичної партії і що я, яко визнавця ідеольоґії Маршала Пілсудського брав участь у всіх працях табору державного. — Львів дня 15. мая 1931 р. **D-r Zdzisław Stroński**, poseł na Sejm.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 19. ТРАВНЯ 1931.

ДАРІЯ ВІКОНСЬКА

Затрачений звук.

У найближчих днях появиться в „Книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка" збірка невідомої досі авторки п. з. „Райська яблінка", з якої вибираємо один нарис, щоби дати читачам поняття про характер цієї книжки. Збірка без сумніву зверне на себе увагу знавців літератури.

Осінній парк. З ясенів падуть мов зелений дощик листки, нечутно, невпинно, нестримно. Немов дрібні ручки лежать листки на землі, безсилі шматки тіла, від якого їх відірвали.

Деревина вже давно гола. Ще тільки старі берези стоять, наче вогнені стовпи, а молоді на слабких сріблистих кольонах хилитаються, мов вогнені язики... Стежки вкриті ріжнобарвним листям, мов лелітки: жовті, мідяні, золотисто-червоні — останки осінньої, балевої сукні.

Між сухими галузками та гиляками висять сям-там, наче барвисті лямпіонники, останні незвінні, червоні та жовті листочки, а кущ вовчого лика якби позичений від весни: вогнистий дощ його багристих ягід, схожий на квіти.

Кістляві гиляки перемінились у нерозплутані арабески чорних ліній, поза ними синявий серпанок далини.

Серед терпкої туги цієї осени самотніми стежками парку йде двоє осіб. Ідуть повільною ходою і кожний їх крок має в собі вагання, наче йшов би одночасно на зустріч і на прощання...

Кілька разів вони зупиняються. Раз стають при старій камінній лавці. Відтак ідуть далі по жовтім листю, що шелестить під ногами.

Задумана, вже не зовсім молода, гарна жінка і вже не молодий, хоч йому ще далеко до старости, стрункий мущина, з нерівномірними інтеліґентними рисам.

Іза: Я не знала, чи зможу ще колись стрінутися з тобою, ані чи зможу, якби і трапилась така нагода, свобідно з тобою порозмовляти.

Він: Давно ми вже не бачились.

Іза: Майже шість літ. Ти наче й зовсім не змінився, але я пережила чимало.

Він: Чи ти була лиха на мене, що я не відповідав на твої листи?

Іза: Ні. Ані лиха, ані розчарована. Мене це боліло тільки тому, що я тебе кохала. Та я повторяла собі, що є сотні ріжних причин, чому люди не відповідають на листи, а зрештою навіть якби ти робив це навмисне, то я мусіла би поважати твою постанову. Я не сумнівалася, що все має бути, як було.

Він: Тепер, коли зі мною розмовляєш, ти така спокійна. А прецінь кажеш, що ти кохаєш мене. Чи тужила за мною ввесь той час?

Іза: Якийсь час тужила невимовно. Я ходила під той дім, де ти вже не мешкав, і часто стояла там довго під дверми, що вже не вели до твоеї кімнати, брала за клямку і тішилася самим доторком, дарма, що твоя рука вже віддавна не торкалася цього місця. Я сходила вниз по сходах, на яких уже давно не було твоїх слідів, і йшла вулицею, куди ти колись ходив. І все це: дім, ворота, сходи та вулиця були для мене дорогі твоєю колишньою присутністю.

Він: (мовчить зворушений).

Іза: Але тепер це вже минуло. Тіло тужить, але не дух. Дух входить у взаємини незалежно від усяких матеріяльних обставин. Туга чужа духові, тому, що дух сам у собі суцільний. Майже хочеться сказати, що твоя нинішня присутність нарушує нашу спільноту дотеперішніх взаємин...

Він: Ти пропадаєш за метафізикою. Як можна не тужити за кимсь, кого кохаємо?

Іза: Можна... Коли ми дійшли до пересвідчення, що вся туга не наближує його до нас і тому не є вона правдивим шляхом, щоби найти цю близькість.

Він: А який-же шлях правдивий?

Іза: Не знаю. Але здається, що **Lou Andréas-Salomé** каже глибоку правду: „як-то всі взаємини залежать від сили, з якою ми кидаємось у якімсь напрямі..."

Він: Отже протягом усіх цих літ ти думала про мене?

Іза: Думала! Я була всіма своїми думками при тобі, днями та ночами! За кожним разом, коли мені було тяжко, я звала тебе! Хоча ми були розділені, я жила вірою, що ми зустрічаємося десь у духовім світі, може навіть кожного дня та кожної години, або що ми попросту духово творимо одно, незалежно від того, що ми втілені в двох ріжних полах...

Він: А тепер, коли мене бачиш, чи маєш надалі ще те саме почування?

Іза: Тепер я збентежена твоєю присутністю. Але таки не зможу ніколи позбутися цього почування, тому, що воно звязане нерозривно з моєю свідомістю. Моє кохання і моя віра в нашу однородність є нероздільні!

Він: Дивна ти жінка! З погляду туземної моралі я глибоко провинився перед тобою.

Іза: Не в моїх очах. Усе, що ти зробив, було правильне. Усе, що ти робиш, є для мене таким, як бути повинно, тому, що ти це робиш. Я приймаю тебе без застережень. Я кохаю тебе.

Він: Так говорить холодна скептична, вперта жінка, що не всилі була за ніким іти, тому, що її очі бачили надто багато, а її дух ходив завсіди власними стежками?

Іза: Оця скептична, холодна жінка мала всеж таки серце. Вона могла зробити з нього дарунок тільки тому, з яким вона почувала себе тісно спорідненою у глибині своєї душі, тісно зжитою, незалежно від того, чи він повернеться до неї, чи відвернеться від неї. Ти відвернувся від мене... І цього не можна сказати, бо по суті я не мала навіть найменшого доказу, чи знаєш про моє кохання або чи відчуваєш його. Але тому, що дух — як ми знаємо це з досвіду — наче тінь незримого сонця або безтілесна тінь наших днів іде за нами — неважко було мені оживити тебе підчас твоєї неприсутности.

краю 17.810.64 зол., зі Злуч. Держав 685 дол., з Канади 10 дол., з Чехословаччини 279.17 зол., з Австрії 42 шіл., з Франції 180 фр. фр.

VII. Поважніший ювилейний дар на „Рідну Школу“ зложили: Кооп. Банк „Дністер“ у Львові 1000 зол., Всч. о. Михайло Клюк із Зарудців 1000 зол. Обох Жертводавців іменовано членами-добродіями.

VIII. Кружкові „Рідної Школи“ в Коломиї уділено одноразову допомогу 500 зол. на виплату платень для учительства.

IX. Принято оферту на емаліоновану відзнаку „Рідної Школи“ по проекті артиста С. Гординського і передано до виконання. Відзнака появиться в червні ц. р.

X. Свято Молоді шкіл нашого Т-ва, яке кожного року стягало тисячі видців, мало відбутися у Львові на площі Сокола-Батька вже 7. червня ц. р., але з причини автомобілевих перегонів (замкнення вулиць) пересунено його на 14. червня. Цього року візьме участь у тому святі молодь „Рідної Школи“ з цілого краю.

XI. Для оцінки музики до гимну „Рідної Школи“ до слів Матіїва-Мельника передано надіслані проекти Музичному Т-ву ім. Лисенка.

XII. Деякі Повітові Кружки „Рідної Школи“ роблять поважну підготовку в місті й у селах до ювилейних обходів у честь „Рідної Школи“, організуючи академії, концерти, театральні вистави, людові забави і т. п. з доходом для „Рідної Школи“. Було б вказане відбути такі обходи безумовно протягом літа.

XIII. Як у державних так і в приватних українських середніх школах упадає фреквенція. Тому, що український нарід не може зрезигнувати з інтелігенції з вищою освітою, а вступ до вищих шкіл уможливлює тільки покінчена середня школа, закликаємо ціле громадянство, щоби не легковажило середньої школи. — Звертаємося особливо до вчительства й духовенства, щоби вони в своїй безпосередній зустрічі з народом пояснювали вагу середньої школи, підбирали здібних дітей та допильнували речинців зголошення до іспиту. Пригадуємо, що іспити відбуваються тільки перед шкільними феріями. Недостачі у відомостях дітей треба доповнити приватною наукою, чи окремими підготовчими курсами.

Головна Управа „Рідної Школи“.

—o—

На добрих
гумових обцасах BERSON можна ходити цілий день без утоми. Гумові обцаси BERSON є напрочуд еластичні, так, що ходження на них є справжньою приємністю. Притім черевик багато гарніше виглядає, носиться довше і заощаджується багато на коштах направи.
Отже лише BERSON, бо нема нічого ліпшого!

Похорони д=ра Івана Куровця.

ОПИС ПОХОРОНІВ.

В пятницю, 15. травня в 3-ій годині пополудні почалися похорони тлінних останків пок. д-ра Івана Куровця з дому жалоби при вул. Вірменській ч. 3. Вже пів години перед початком похорону зібралися кількатисячні маси народу біля помешкання Покійного так, що заповнили цілу Вірменську вулицю на просторі між вулицями Рутовського і Краківською. Крім того непроглядні маси ждали на похоронний похід по обох боках Краківської вулиці аж до Ринку, а далі ще більше цікавих спинилося на плянтах (т. зв. губернаторські вали) продовж вул. Підвалля, куди мав іти похоронний похід.

Після церковної відправи над тілом Покійника в помешканні, уставився похоронний похід. На чолі йшла дута орхестра ремісничого т-ва „Зоря“, за нею селянська орхестра з Малехова, по ній хор під управою радника Купчинського. Далі йшло духовенство в ризах з о. мітратом О. Базюком на чолі. Крім о. мітр. Базюка брали участь у похоронних обрядах і відправах оо. крилошани Томович і Лопатинський, о. ігумен Т. Галущинський ЧСВВ, о. д-р Г. Костельник, о. Д. Садовський, о. д-р В. Застирець, о. Семчишин і парох Калуша о. В. Тисовський. Перед духовенством несли вінці делєгати Калущини.

Коли винесли домовину до похоронного воза, тоді промовив над нею з балькону дому *пос. Остап Луцький* від Українського Національно-Демократичного Обєднання і від Парляментарної Репрезентації УНДО. Як відомо, пок. д-р Іван Куровець був членом Центрального Комітету УНДО, а в попередньому соймі і послом від Калущини через два місяці. Прощальну промову посла Луцького подаємо нижче. Після пращального слова та відспівання евангелії похоронний похід рушив вулицями Краківською, Ринком попри „Народню Торговлю“ і „Просвіту“, а далі вулицями Руською, Підваллям, Пілсудського, Пекарською на Личаківський цвинтар. Весь час співав хор під управою радн. Купчинського наперемінy з орхестрами, що грали жалібні марші.

За домовиною Покійника йшла родина і делєгати з Калуша і Калущини, а саме: д-р І. Сохацький від повіт. орґ. УНДО, (о. Тисовський Волод. від „Народнього Дому“ йшов, як сказано з духовенством у ризах). Бариш Тимотей від Хліборобського Союзу, Мосора Мирон від Пов. Торговельної Спілки, Захней Семен від чит. „Просвіти“ і коопер. „Згода“, Загаєвич Степан від філії „Просвіти“ і „Рідної Школи“, Улян Данило, Бойкович Іван і Добрянський Петро від калуського міщанства, а від селянства Калущини на початку походу з вінцями: Филипович Дмитро з Верхної, Мельник Андрій з Підмихайля і Пукиш Степан з Мостищ. За ними йшли члени ЦК Укр. Нац.-Дем. Обєднання, члени Української Парляментарної Репрезентації, представники українських культурних й економічних центральних установ і непроглядні маси прихильників, приятелів і поклонників Покійного.

Між учасниками похоронів бачили ми і старенького сеніора наших національних діячів през. Юліяна Романчука та проф. о. Олександра Стефановича.

Над свіжою могилою Покійника промовляли по панахиді пос. *Мих. Галущинський* від культурно-освітніх установ (його надгробне слово даємо далі), д-р *Подолинський* від Українського Лікарського Т-ва і д-р *І. Сохацький* від Калущини. На тім і закінчилися ці величаві похорони, яким весь час сприяла прегарна травнева погода.

•

ПРАЩАЛЬНЕ СЛОВО ПОСЛА О. ЛУЦЬКОГО.

Д-р Іван Куровець — помер.

Вже в домовині починає він оце свою коротку, але останню і безповоротну дорогу у вічність.

Вже не бється живе, палке, шляхотне і праведне серце, але тисячі українських сердець затремтіли болісно на саму вістку про його смерть. Вже нема дружини його ні синів, але тисячі патріотів стоять оце при його домовині.

Остається за ним довгий шлях невтомної громадської праці. Вже майже півсотні літ минає, як наша молода, тоді „народовецька“, громада побачила Його на чолі віденської „Січі“. Зараз потім почалась його довголітня, всебічна, кипуча суспільна і народня праця в калуськім повіті.

„Передовсім забезпечуймо здоровля народу, щоби він був дужий та плодючий, як рідна земля!“. Це його перше гасло — як незабутнього українського лікаря-громадянина, зразу в Калущині, потім у Львові. Вже давно не було д-ра Куровця в Калуші, але до останніх тижнів його життя люди з цілої Калущини раз-у-раз їздили до нього до Львова по лікарську пораду.

„На здоровім українськім тілі — світлі голови!“ — Оце друге наше гасло натхнуло Покійника до широкої культурно-освітної праці в читальнях Калущини і потім в виділі „Просвіти“ у Львові.

„Разом зі здоровлям і освітою мусить рости гаразд народу, здобутий власним, громадним зусиллям!“. Задля цього третього гасла нашої національної політики Покійний основує в Калуші кооперативний селянський банк і переймає в нім на довгі роки перший провід. Потім він орґанізує рідний капітал для центральної каси українських кооператив „Центробанку“ і працює в богатьох наших економічних установах.

Однак і це ще не може вичерпати його залізної сили волі.

„Нарід мусить одержати громадянське виховання. На твердих основах: здоровля, просвіти і гаразду треба закріпити в найширших народніх масах українську національно-політичну ідею!“. Всі попередні й це останнє гасло нашої національної політики найшли в Покійнім д-рові Куровцеві палкого виконавця. Він орґанізує українську Калущину під прапор Укр. Нац.-демократичної партії, перед війною стає нашим послом до галицького сойму, по війні присвячує чимало праці в Центральнім Комітеті Укр. Нац.-Демократичного Обєднання, нарешті в 1928 р. нарід вибирає його знову послом. Своє місце в соймі він зараз відступив тоді молодому вибранцеві укр. національного робітництва.

Тяжкий шлях його громадського життя! Алеж дав йому Господь за це й найкращу нагороду. В гордих місяцях 1918- і 1919. року, коли завдяки всім подібним йому тогочасним лицарям громадської національної праці ми вже могли стати підметом історичних подій і серед боєвого гуку розпостерти прапор волі рідного краю, Укр. Національна Рада доручила йому тоді обовязки першого західньо-українського секретаря народнього здоровля. Це, здається, була найясніша днина в його трудящім життї.

На нашій суспільній і національно-політичній ниві д-р Іван Куровець був цінним, розлогим, сильним деревом. Довгі літа ми бачили тут у Львові його вічно зелене свіже галуззя, але завсіди воно сильно і глибоко корінилось у рідній передовсім калуській землі, там, у краю, де живуть міліони нашого сільського народу, основа нашої сили.

Добре памятаю. Це було в 1928 р. Старий діяч, д-р Куровець, дав тоді на просьбу проводу партії не тільки своє імя на виборчу листу УНДОбєднання, але й їздив на передвиборчі збори до Калуша, Войнилова, Перегінська. Задля зворушення, задля шляхотного зворушення, що оце він, який завсіди давав цьому народові тільки праці, нині приїзджає до нього по моральне затвердження своєї кандидатури, д-р Куровець майже не міг тоді говорити до своїх дуже численно зібраних старих, добрих співробітників і друзів. Виривалися недокінчені речення, навіть слова в його промовах. Однак народ так був захоплений самим видом лиця свого колишнього провідника і морального диктатора, що раз-у-раз оплескував його і потім з запалом віддав на цю листу свої голоси.

Щойно вчора був я знову в Калуші на повітовій нараді мужів довіря УНДОбєднання. Зібралося коло 300 селян-провідників. Вістка про смерть д-ра Куровця до глибини душі зворушила усіх. Довгу хвилю годі було приступити до наради про біжучі справи.

Відходиш від нас, дорогий земляче і старший друже! З глибоким жалем прощається з Тобою моїми словами Президія і Центральний Комітет УНДО та його Парляментарне представництво. Смерть вирвала Тебе як живу частину з нашого збірного тіла. Однак, дорогий старший друже, Ти, здається, спокійно замкнув свої очі. По тобі вже остаються сотні тисячів живого, свідомого і незломного українського народу.

Ще хвилина і Ти вже стрінешся безпосередньо і безповоротно з рідною землею. Вона прийме Тебе ласкаво. Ти був її дуже вірним і дуже праведним сином.

А як колись, дасть Біг, молоді українські руки знову в гору підіймуть нашу червону калину, ми певні, що Ти і там цей шум молодих, в гору підіймаючих її українських рук, почуєш, — лицарю народньої праці, дорогий наш друже... Вонаж-ж, ця молода дружина памятати буде, що в щастю цеї хвилі буде й відгук Твого цілого життя.

Спи спокійно, дорогий наш друже!
Ти працював і втомився дуже...
Спи спокійно, — прощай!

Я могла без труднощів відшукати тебе, такого далекого, а одночасно найближчого мені — у світі моїх думок і почувань. По правді кажучи: ти був там: де тоді було найкраще місце. Осторонь від метушні буденщини, від нашого грубого людського незрозуміння, ненарушний через вплив посторонніх осіб і збережений перед невідхильною профанацією — ти полишився для мене чимсь единим, злитим з великим Невідомим, притаєним у ньому, а якого можна було кожної хвилини віднайти, скрізь присутнім, а всеж таки незвязаним з ніякою постійною формою. Ти і Всесвіт стали для мене Одним. Аж важко мені пізнати тебе у твоїй теперішній формі.

Він: Не знаю слів, що могли би гідно відповісти на твої. Коли слухаю тебе, не знаю, чи я виграв, чи програв. А роки таки минули (глядить на кілька срібних ниток в її попелястоясній волоссі), Іза, і не вернуться вже назад... Чи краще... чи може краще буде, коли я знову піду геть?...

Іза: Ні. Можеш спокійно лишитись. Я більше не бажаю тебе своєю жагою. Але кохаю більш, як усе. Не очі твої, не твої уста і не твої руки, як звичайно кохають жінки... не твою своєрідну мовчанку або розмову, хоча і все це також люблю в тобі — — але головно кохаю тебе як найглибше твоє „я“...

Він: Найглибше моє „я“? Щож ми можемо знати про це?

Іза: Всеж таки воно доходить якось до голосу через нашу особу і тому люблю тебе також особисто. Не самого в собі, а як дорогоцінну чашу, що береже в собі тіло і кров і тайну колишнього переображення...

Він: Коли дух оживляє матерію — — —

Іза: Освячує...

Він: (глядить на неї проникливо, якби хотів вичитати щось на дні її душі... Його погляд стає щораз тепліший).

Іза: Ось я кохаю тебе.

—o—

НАДГРОБНЕ СЛОВО ПОСЛА МИХ. ГАЛУЩИНСЬКОГО.

Сумна Громадо! Коли входимо глибше, а тим самим правильно, в провідну думку освітньої роботи і культурних завдань нації, пізнаємо, що виховання громадянства, виховання повної громадської людини, яка по громадськи чує, думає і діє, займає там одно з головних місць. Осягається це виховання різними засобами і методами. А між ними почесне місце придбав собі вплив власним життям, як живим прикладом і зразком, вплив особистости, про носія якої можна сміло сказати, що доля наділила його „найбільшим щастям", яке може стати уділом „нас, земних дітей".

З цеї точки погляду підходимо до особи Покійного д-ра Івана Куровця. Своїм життям і змістом праці видав великий слід. Він був особистостю визначною, яка не тільки сильно і ярко значила себе всюди там, де приходилося Покійному виступати і працювати, але яка виховуючи собою інших перейде живою до потомних поколінь, а багато із нас, чи то тут у Львові, чи там у Калущині, згадуючи минуле, будуть нераз додавати слова: „Ще як жив д-р Куровець"...

І тому приходять саме в тій хвилині на думку Іляріонові слова у деякій відміні: Щаслива земля, котра може похвалитися тим, що на ній жив Покійний! Використаємо ці слова так: Щаслива ця установа, яка може похвалитися тим, що в ній працював Покійний.

Калущина зі своїм дорібком матеріяльним і моральним, це один великий гимн, виспіваний творчій праці і творчому духові Покійного і Його Дружини, яка тихо відійшла від нас перед 6-ти літами, велика і праведна душа, одна між першими жінками-боєвничками у нашій Батьківщині.

Колиж згадаємо про львівські часи Покійного, мусимо піднести його видатну і глибоку працю у багатьох установах, зосібна в „Просвіті", на полі культури народу і його суспільної опіки. Наукові і популярні речі Покійного. Його слова. Його ради і голос на засіданнях — це були направду показники, з якими не тільки слід було рахуватися, але які треба було прикладати живим ділом у пульсуючому живому орґанізмі народу.

А ділося це все вже тоді, коли доля била дуже тяжко Покійного, коли забрала Йому все те, що належиться людині, аби її утримати в життєрадісній і творчій діяльности.

Коли багато інших заломилисяб, тверда особистість Покійного кинула його на шлях просто фанатичної праці, додаючи йому ще більше фанатично-стихійної віри в успіх праці і в наслідки цього успіху. Навіть дозвілля, а й воно було завжди на послугах діла, віри, руху і боротьби... І стриму не було цій стихії... І ніщо не ломило її і Покійного, як носія; навпаки, він усував найтяжчі перешкоди, він твердо ламав трудноці, не дивлячися на оплески чи гнів, на признання, на можливу популярність або непопулярність...

Добре імя, хрустальна тверда характерність, відповідальна праця з рішучим домаганням відповідальности від усіх, від найближчого оточення почнаючи, нераз твердо стелили йому життєвий шлях, але дали нам особистість, про яку тепер на прощанні можна сміло сказати, що вона духово осяяна, полишиться безперечно цінністю для потомних поколінь у дальшій творчості і формуванні народнього життя і в боротьбі за його форму!

•

ЖАЛІБНЕ ЗАСІДАННЯ Ц. К. УНДО.

В пятницю, 15. ц. м. після похоронів, відбулося в год. 6.30 вечором у домівці Українського Національно-Демократичного Обєднання святочне засідання присутніх у Львові членів ЦК УНДО, присвячене виключно світлій памяти Покійного д-ра Івана Куровця, довголітнього члена ЦК і одного з основників теперішньої партії та її національно-демократичної попередниці. Засідання відкрив *ред. В. Мудрий*, що в короткій промові схарактеризував Покійника як громадського діяча, при чім спинився на найважніших моментах його громадської діяльности, зокремаж особливо підкреслив цих кілька характерних рис вдачі і характеру Покійника, які зложилися на те, що зробили його наскрізь своєрідною, незвичайно видатною індивідуальністю, а при тім і рідкою появою в нашому національному життї. Цю промову вислухали присутні стоячи.

По тім ділилися споминами про Покійника й його діяльність *п. Галібей*, б. пос. *М. Струтинський* і п. *М. Стефанівський*, що співпрацював з Покійним від 1917 р. по останні дні в управі „Народньої Лічниці". Незвичайно цінними, живо й безпосередньо представленими були спомини п. М. Струтинського про методи й засоби громадської праці Покійника в Калущині, з яким п. М. Струтинському приходилося співпрацювати ще в передвоєнних часах.

*

ВИСЛОВИ СПІВЧУТТЯ.

На адресу редактора „Діла" наспіла з приводу смерти д-ра Куровця з Чорткова від голови Укр. Парл. Репрезентації сен. д-ра А. Горбачевського телеграма такого змісту: „Глибоко відчуваю загальний жаль з приводу смерти великого громадянина д-ра Івана Куровця — *Горбачевський*".

Від Спілки Українських Лікарів у Чехословаччині прийшла така телеграма: „Прага 15. V. Іменем українських лікарів Чехословаччини висловлюю глибокий жаль з приводу смерти заслуженого лікаря й громадянина д-ра Куровця. *Матюшенко*".

З судової салі.

Здогадні члени УВО перед львівським судом. Присуд.

У суботу пополудні закінчилася розправа проти Дан. Гриника, студ. ветеринарії і тов., обвинувачених у кольпортажі „Сурми". Присяглі судді потвердили 9 голосами питання про держ. зраду щодо обв. Гриника, а заперечили всі питання про решту обвинувачених. На тій основі трибунал засудив Гриника на 3 роки вязниці, інших увільнив від вини та кари.

—o—

ЖЕНЕВСЬКІ НАРАДИ.

16. травня на засіданні комісії европейських студій мін. **Курціюс** говорив про німецько-австрійську митну унію. Головною причиною госп. кризи є поділ Европи на багато малих госп. територій. Тому держави середущої і східної Европи мусять заключувати митну унію. Одначе унія мусить бути загальна. Німеччина готова переговорювати з кожною країною в справі унії. В імені свого уряду просить мін. Курціюс, аби збори приняли його внесення.

Бріян заповів предложення французького господарського пляну. Промову закінчив Бріян словами: Приноровимо в нашій праці всі системи, та не піддержимо такої, яка не є дозволена міжнар. трактатами й конвенціями.

Курціюс доказував, що нім.-австр. унія не нарушує трактатів. Просить, щоби Ліґа заявилася в тій справі.

У суботу пополудні **Бріян** привитав дел. Літвінова й Тевфіка бея та сказав, що їх обовязком є приготовляти кращу будуччину для народів спільно з іншими членами Ліґи. Канцл. Шобер зясовував критчне господарське й фінансове положення Австрії.

Кажуть, що проситимуть гаський трибунал, щоби видав правничу опінію в справі німецької та французької тези про австро-німецьку унію.

ДОДАТОК ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ ВІЗЬМУТЬ НАЗАД.

Кажуть, що після сесії Ліґи Націй треба сподіватися коли не уступлення цілого польського кабінету, то напевно димісії мін. скарбу Матушевського.

Зачувати, що марш. Пілсудській згодився, щоби справою 15 проц. знижки платні військових занялася рада мін. Є чутки, що рада мін. хоче зовсім або вчасти відібрати виплачений в травні додаток для військових.

РУМ. КОРОЛЬ У ЧЕРНІВЦЯХ.

Черновецька преса повідомляє, що король Карло приїде до Черновець з кінцем травня.

ГОЛОДІВКА В ЛУЦЬКІЙ ТЮРМІ.

6. травня у луцькій тюрмі політичні вязні почали голодівку, тому що тюремна влада та прокураторія відкинули їх домагання. З 230 політичних вязнів голодувало 205. Голодували майже тиждень. 12. травня голодувало ще 19 вязнів.

СПОРТ

МИСТЕЦТВА А-КЛЯСИ.

УКРАЇНА—ГАСМОНЕЯ 1:1 (1:0).

Найтяжчий меч, що його розіграла Україна в цьому сезоні, бож ставка за яку йшли змагання, була не будь-яка. Гра ведена була весь час у живому, енерґійному темпі з обох сторін і на похвалу обох дружин треба сказати, що вони видержали це темпо до кінця. В складі України зайшла остільки зміна, що в нападі замість розбитого попередньої неділі Ґоцького старшого грав Лисик, а в помочі замість Бутля — Ґоцький молодший. Гасмонея виступила в повному складі зі всіми своїми „звіздами".

Хід гри в першій половині дуже цікавий. Ситуації змінялися на прочуд скоро й оба напади прогавили багато догідних позицій, не вміючи їх використати. Україна стрілила в тому часі два ґолі, одначе суддя їх не признав, бо один був з „офзайту", а другий упав після мнимого сфавлювання противника. Українська одинацятка мала увесь час перевагу і тиснула довгий час противника під його воротами. Колиж цілої пів години ніяк не могла здобути воріт, то заслуга тут знаменитої оборони Гасмонеї (Бірнбах—Редлер), яка виконала в тому часі велику працю. Врешті в 31. мін. зумів таки пробитися через ту залізну оборону Кобзяр і впакував у сітку Гасмонеї ґоля, що українська публика привитала френетичними оплесками. Після того Україна натискала дальше, але до павзи не могла вже більше нічого вдіяти. На 10 хвилин перед кінцем першої половини зійшов Кобзяр з грища з розбитою ногою і Україна грала тоді в десятку.

Образ гри в другій половині змінився остільки, що Україна, маючи розбитого Кобзяра, який вже тільки статистував, грала більше дефензивно, вдоволяючися тільки час до часу випадами, які зрештою доволі легко ліквідувала оборона Гасмонеї. До такої тактики Україна була примушена тимбільше, що небавком знесено з грища і розбитого Борсука, який, що правда, вернув на грище, але теж не був уже той, що передше. Не диво, що Гасм. в другій половині стала натискати і вже в 7. мін. вирівняла, бо Калецький, що взагалі ловить дуже непевно, випустив мяч перед себе, що й використав з місця лучник Гасмонеї. Всі дальші наступи жидівської дружини розбивалися на твердій обороні України (Роман-Грещук.), що не допустила до програної. В останніх мінутах Україна перейшла знову до офензиви, але що в нападі не було кому стріляти, то остаточно той горячий меч скінчився ремісово.

З грачів України заслуговують на признання оба оборонці, все жертвенний Борсук у помочі і Кобзяр (у першій половині) та Воробець у нападі. Інші пересічні. Дуже слабо представлявся Ґоцькй м., що ніяк не доріс до змагань з таким тяжким прот., як Гасмонея, а також Калецький на воротах, що випускає з рук буквально кожний зловлений мяч і коштує Україну в цьому сезоні вже кілька страчених пунктів. Взагалі позиція воротаря — найслабша в Україні, і то вже від кількох літ, бо наша дружина не всилі якось виховати собі цілком певного й надійного воротаря...

Суддював на змаганнях пор. Шиба, що допустив до надто гострої гри, а до того за мало бігав, через що багато дечого не бачив і робив те, що йому диктувала криклива публика. Видців, голосово дуже добре розположених понад 2.000.

УКРАЇНА II.—ГАСМОНЕЯ II. 2:3 (0:2).
УКРАЇНА III.—ЧОРНІ IV. 4:2 (4:0).
Львів. Сокіл II.—Лехія I. Б. 5:3 (3:0).
Стрий. Поґонь Стр.—Польонія 4:3 (2:1).
Львів. Світезь—Ревера 2:0 (2:0).

ЛІҐОВІ ЗМАГАННЯ.

Львів. Варта—Лехія 8:0 (4:0).
Варшава: Польонія—Чорні 5:0 (1:0).
Вел. Гайдуки. Рух—Поґонь 1:1 (1:0).
Краків. Висла—Краковія 4:1 (1:1).
Лодзь. Варшавянка—ЛКС 4:1 (2:1).

—o—

НОВИНКИ

— **Сензаційний процес у Самборі.** „Хвіля" з 17. ц. м. під таким заголовком пише: В самбірськім окружнім суді скінчилась дводневна розправа проти Михайла Яреми і 6 парубків з Дорожева, обвинувачених у крадіжі. Одиноким доказом їхньої вини було те, що обвинувачені признались на поліції в Луці до вини і то в присутності пошкодованих. Підчас розправи численні свідки доказували, що обвинувачені признались до вини лиш тому, що їх немилосердно на поліції в Луці били, привязували до стовпів, катували до утрати притомности, потім їх вели до пошкодованих, і казали признатись до крадіжі, погрожуючи биттям. Хоч трьох постерункових, як свідки під присягою ствердили, що нікого не били, то трибунал не повірив їм і звільнив обвинувачених, приймаючи як факт, що зізнання обвинувачених вимушені побоями. Можна сподіватись, що самбірський прокуратор потягне постерункових до судової відповідальности.

— **Арештування.** Дня 7. травня ц. р., С. Авдієнко в Луцьку ніс харчі для політичних вязнів. Його арештував поліційний аґент. На поліції забрали від нього всі харчі, поперерізували, але нічого каригідного не найшли. За пару годин його звільнено з тим, що на поліції заявили, що буде мати судову розправу. Слід ствердити, що нема такого закона, який забороняв би громадянам допомагати вязням харчами.

— **Справа б. посла Когута.** В останнім часі було переслухання бувшого посла Когута (вязненого м. р. в Бересті і Бриґідках) у слідчого судді в Станиславові, перший раз від часу арештування. Закидають йому злочин публичного насильства з § 65 а) і б) к. з., виконаний в той спосіб, що підбурював проти влади і взивав до неплачення податків на вічах: в Забережу, пов. Станиславів, у Княжу, пов. Снятин, в Підмихайлівцях, пов. Рогатин, в Яворові, в Солотвині, в Яблонові, п. Рогатин, в Нивочині, пов. Богородчани і в Богородчанах. Крім того обвинувачують за обиду влади, порушення закона про збори і кілька інших дрібніших політичних

проступків. Слідство потреває ще кілька місяців.

— **Відчит про українську літературу в Кракові.** Нас повідомляють, що дня 16. ц. м. наш письменник Богдан Лепкий виголосив у Кракові на просьбу Славянського товариства відчит про українську літературу. Відчит цей, виголошений по польськи відбувся в салі славянського семинара краківського університету.

— **Краківський „Курерок" перед судом.** „Ілюстровани Курер Цодзенни" з 14. лютого ц. р. в великій передовій статті при обговоренні українських петиций, внесених до Союзу Народів накинувся в дуже гострій формі й обидливими дайками на особисту честь Н. Я. Григоріїва, голову празького протестаційного комітету, що в імени цього комітету підписав петицію. Як довідуємося Н. Я. Григоріїв через канцелярію д-ра Шевчука вніс скаргу до суду проти відповідального редактора „Курера" і проти головного редактора пос. ББ М. Добровського.

— **З життя української школи ім. Грінченка у Львові.** Дня 17. травня ц. р. учениці дівочої школи ім. Бориса Грінченка у Львові відіграли в домівці на площі св. Юра сценічну картину п. з. „Царівна Весна". Вступ був за добровільними датками на будову власної домівки. Молоді аматори вивязались зі своїх роль як найкраще і досить численна публика нагородила учнів щирими оплесками.

— **Виїзджаючим до Парижа під увагу.** В Парижі відкрито кольоніяльну виставу, про яку писала вже також українська преса. Є певним, що чимало українців приїде до Парижа з метою подивитись на виставу, а рівночасно оглянути також сам Париж та його історичні памятки. Звичайна річ, що між приїзджаючими до Парижа українцями буде зникаюча мала кількість таких, які були вже колинебудь у Парижі і які знають французьку мову. Щоби приїзджаючі могли добре проглянути не тільки виставу, але й історичні памятки Парижа та його околиць, Українська Студентська Громада рішила допомогти їм **уділюванням всяких інформацій, підшуканням помешкань, як також приділюванням своїх членів як провідників.** На думку Студентської Громади це причиниться до того, що приїзджаючі сюди, протягом короткого часу та при обмеженій витраті грошей, зможуть оглянути все те, що є тут найцінніше. Всі ті, що задумують приїхати сюди протягом цього літа і які бажали би скористати з помочі Української Студентської Громади, можуть писати по докладніші інформації, пересилаючи при цьому **6 зол. або 20 чеських корон** на покриття поштових та друкарських видатків, звязаних з уділюванням інформацій. З огляду на те, що Студентська Громада не розпоряджає ніякими засобами, спеціяльно призначеними для цеї цілі, буде вона уділювати інформації тільки таким особам, які разом з запитом перешлють вище подану суму на адресу: **M. A. Sviťekyj, 14, rue du Cardinal Lemoine Paris 5-e, France. — Управа Української Студентської Громади в Парижі**

— **Пятнистий тиф у Скільщині.** Від кількох тижнів у скільськім повіті занотовано кілька випадків пятнистого тифу. В Лавочнім занедужало 4 особи, між ними лікар Барчинський, який заразився, виконуючи свій обовязок. Декілька осіб хорих на тиф перевезли до лічниці в Стрию.

— **Вибух гранати в Збоїськах.** Юліян Янчишин 19-літн. рільник зі Збоїск (дільниця В. Львова) орючи поле, наїхав плугом на гранату, яка з часів війни лежала в землі. Граната вибухнула і ранила Янчишинові очі, лице і руки. Його відвезли до лічниці.

— **Бійка візників.** В Сокалі побилось двох візників, Шулім Зальцер і Н. Бартошек. Бійка скінчилась так, що Бартошек убив ножем Шуліма Зальцера. Бились вони за якусь дрібну квоту 10—20 золотих.

— **Задушила дитину.** В Стрию при вул. Руській 3 в коморі найдено кістяк дитини, завиненої в пеленки. Поліція вислідила, що це дитина служниці Іванни Головатої з Любінців, яка задушила нешлюбне немовля у 7. місяці життя. Арештована Головата призналась до вини.

— **Мотоциклева катастрофа.** На шляху Кропивник-Східниця під Бориславом перевернувся мотоцикль, наслідком чого згинув урядовець Тадей Міллер, а мотоцикліст Осип Томас вийшов з катастрофи здоровий.

— **Пожежі.** В Ланах, пов. Станиславів, пожежа знищила 9 господарських будинків, вартости 30.000 золотих. В тім-же повіті в Пациковї і у Вовчинцях була пожежа, яка спопелила кілька будинків. В Тисьменичанах згоріла цегольня Дмитра Костюка, вартости 1500 долярів.

— **Зїзд гінекольоґів у Кракові.** В місяці червні н. р. в Кракові відбудеться IV. зїзд гінекольоґів з Польщі. Ціль зїзду є обміркувати останні здобутки науки в ділянці гінекольоґії.

— **Любовна трагедія у Варшаві.** У Варшаві при вул. Університетській студ. Осип Дудзінський посварився з нареченою Янковською. Сварка скінчилась так, що Янковська стрілила до нареченого 4 рази, ранила його тяжко, потім сама вискочила через вікно і поломила собі ноги.

— **Мати і дочка отруїлись ґазом.** На віденськім передмісті Верінґ отруїлись ґазом 52-літн. безробітна Ірма Штавдінґер та її 19-літня дочка Олена. У листі написали вони, що довго не мали хліба ні праці, тому рішили покинути цей світ. Вони отруїлись світляним ґазом.

— **Пожежа в японськім кіні.** В японськім місті Шімамагі підчас вистави в кіні вибухнула пожежа, наслідком чого в полумях згинуло 16 осіб з публики, а 30 осіб було поранених полумям. Від вогню в кіні згоріло також 15 сусідніх будинків.

— **Одинацять разів заміжна.** Американка Каролїна Велліс, яка мешкає в Александрії, розвелася зі своїм одинацятим чоловіком і вийшла знов заміж, хоч має 65 літ. Вона так довго і вперто шукала ідеального мужа, що розвелася 11 разів, останнього покинула тому, що він дуже лінивий і не заробляв для жінки стільки грошей, скільки вона потребує.

— **Мораль у румунських урядах.** У Чернівцях арештували урядничку Марію Штанцль, яка приводила для свого начальника, урядовця міністеріяльного директора Ґвіда П. молодих дівчат на те, щоби пан директор дівчат безчистив, а для своєї урядники дбав про протекцію і карієру. Ці дівчата вишукувала Марія Штанцль головно в сирітських захистах, намовляла їх відвідувати багатого пана директора, обіцювала їм за кожну гостину гарне убрання. Щоби рятувати скомпромітованого директора Ґвіда П. перед карою, його родина оголосила, що він божевільний і віддала його до дому варіятів.

— **Ґуґенберґ перед судом.** Берлінський суд засудив посла Ґуґенберґа на кару 500 марок за образу державних урядовців в одній газетній статті. Стаття ця критикувала ролю урядовців у виборах, коли то ці урядовці ретушували виборчі гріхи своєї партії. Скаргу на Ґуґенберґа вніс міністр внутрішніх справ.

— **Автомобілева катастрофа в Тиролі.** Недалеко Боцену в Тиролі переїзджали в автомобілі граф Фердінанд Кініґль і його родина та гості до Реттелеґофу. По дорозі в цілім розгоні авто графа наїхало на другий автомобіль, наслідком чого була катастрофа: граф Кініґль згинув на місці, а трьох членів його родини бореться в лічниці зі смертю.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Рев-ліцитація.

В добі всіляких ліцитацій і така ліцитація можлива.

Рев-ліцитація, себто революційна ліцитація, а точніше ліцитація на революціонерів.

По-раз перший, по-раз другий, по-раз трррр...

— Я даю більше!

Ліцитацію переводить хтось... відомий а беруть участь: „Рада", „Праця", „Сила" і „Нові Шляхи" та „Сель-Роб".

Два дяківсько-радниківські революціонери „Рада" і „Праця" відпали зараз на початку, бо здається, не вложили відповідного вадія. Остала тільки „Сила" і „Нові Шляхи", з якими „Сель-Роб" переліцитовується.

Виглядає, що він на тій ліцитації має найбільший голос. Не знати, чи через свій революційний стаж, чи через прихильність революційної влади.

— Революційність почувань — кричить комісар. — Хто дає більше?

По-раз пер...

— Я — істерично пищить „Сила".

— Ні, я — хриплять „Нові Шляхи".

— Гов! — гукає рев-парубіка „Сель-Роб".

— Ти „Сило", яким чином? Звідки? Поякому?!

— Я обплювала галицьких старшин.

— Правильно. За те ти стала масовою газетою серед трудящих мас. Але та слина була також офіцерського походження.

— Я відслонила правдиве обличча „Молодої Громади".

— Не правильно. Ми про те інакше думаємо. Отже: Мовчати!

„Сила" присіла.

— А ви, „Нові Шляхи"...? — звертається „Сель-Роб" до бородатого заступника „Нових Шляхів".

Заступник підтягнув штани фрака, поправив червону краватку і бомкнув щось під носом.

— Не стидайтеся, гей, Ви!

— Ми попутчики! — стогне новошляхівський характерник.

— Попутчики. „Васідас" попутчики? Поплентачі ви, от що! Шараварники фашистівські, оп як! В шию вас, оп куди!

А далі „Сель-Роб" узявшись по під боки:

— Геть мені з революційного льокалю, бо ні Богу... тее во...: бо ні чорту буде з вами але

(„Сила" і „Нові Шляхи" звинувши хвости під себе, виносяться.)

Комісар:

— Революційність... Хто дає більше?

— Я! — каже „Сель-Роб".

Ніхто його не підтягав, бо... нікого вже не було на салі.

Галактіон Чіпка.

З театру.

(Виступ празької групи „ХУДОЖЕСТВЕННОГО ТЕАТРУ": „БІЛА ҐВАРДІЯ" (Дні Турбіних), драма на 4 дії, в 6 картинах Булгакова.)

Ця песа мала довгий і великий успіх в останніх роках у московськім театрі. Коли на неї надивилися доволі ортодоксійні комуністи, счинили ґвалт, що вона хитро пачкує буржуазну, ще й чорносотенну ідеольоґію, і вона перейшла на індекс, як неодин твір спершу правовірного марксиста.

„Біла Ґвардія" — перерібка із повісти — належить до типу пєс, на яку німці придумали нове штудерне слово „**Neue Sachlichkeit**". Автори таких творів силкуються яко мога вірно передавати буденні обсервації, наниззуючи їх поруч себе так, щоби не робили ніякого враження мистецької композиції. Що важніше: автор хоче щезнути поза картинами, немов би став сам глядачем. Є це відновлений реалізм, доведений у свій час до мистецтва Флюбером.

Повість Булгакова не є зразком такого реалізму; зате песа зроблена з неї, в інтерпретації, яку ми бачили, могла би бути прикладом такої техніки. Бачимо в ній середовище царських старшин у Києві, за гетьмана Скоропадського.

Балачки за столом, невідступна горілочка, карти, суперечки на особисті та політичні теми, дві ниточки любовної інтриги — все це характеризує психольоґію російських царських старшин, їхнє родинне та товариське життя з такою вірністю, що хвилинами забуваємо про оману театру.

Очевидячки, прихильне чи неприхильне становище автора для поодиноких дієвих осіб залежить у великій мірі від креації акторів. Ті самі речення й слова, передані та наголошені інакше, всилі перемінити симпатичну особу (по інтенції автора) в ненавидну для нас. Цим можна пояснити, що таку песу могли вважати „радянофільською" в більшовицькій Москві і „білогвардейською" на еміґрації.

Песа кінчиться двома акордами, що можуть давати підставу деяким глядачам уважати її про-більшовицькою: поворотом царського полковника з Берліна, що заявляє про необхідність співпраці з більшовицькою владою і входом червоних військ до Києва. Та при цьому цей полковник — боягуз і названий автором „щуром".

Українці мають нагоду оглядати одну дію з гетьманом Скоропадським, — останні хвилини його панування. В інтерпретації „Художественного Театру" не найшли ми ніодної риси, що могла би бути для нас образлива. Інша справа, що гетьманці можуть обурюватися, чому автор вибрав саме такий момент для своєї песи, коли навіть голова держави тратить голову.

Сцени залицяння до єдиної жінки в цій песі, її вагання та внутрішня боротьба, закохання молодого студента, належать до першорядних психольоґічних обсервацій і були відтворені з незвичайною чутливістю.

м. р.

З судової салі.

ЗДОГАДНІ ЧЛЕНИ УВО ПЕРЕД ЛЬВІВСЬКИМ СУДОМ.

У вчорашнім числі „Діла" згадали ми, що перед львівським судом присяглих розпочалася розправа проти Данила Гриника, Еміля Штавра, Степана Підгайного, Михайла Чудика, обвинувачених у тому, що в р. 1929 і 1930. як члени УВО, приготовляли збройне українське повстання проти Польщі, щоби створити українську державу. В тій цілі підсудні кольпортували „Сурму", проповідували революційні кличі, збирали вибухові матеріяли, старалися громадити зброю, а саме ручні гранати, призначені на акти терору і саботажу.

Крім того Данило Гриник діставав ручні гранати в підстаршини польської армії Івана Чури, якого знав з часів військової служби в 26. п. п. у Львові. Іван Чура дав Гриникові як приятелеві дві гранати, а потім продав ще 3 гранати за 15 золотих. Гриник хотів купити у Чури кілька револьверів, але до цього не дійшло.

Данило Гриник достарчував „Сурму" і давав її Штаврові, який передавав Підгайному. Підгайний був інкасентом УНДО і як такий, мешкав у Львові й поширював цей журнал на терені Львова.

При переслуханні Данило Гриник признався, що належить до УВО, що до неї втягнув його Зиновія Книш.

Еміль Штаєр признався на поліції, що „Сурму" дістав від Гриника і кольпортував її з Підгайним.

Підгайний до вини не признався. У помешканні Михайла Чудака найшла поліція 4 прим. „Сурми".

Данило Гриник признався на поліції, що гуртував зброю для УВО.

На розправі підсудні не признаються до вини і тверлять, що поліція била їх та приневолила до візнань.

Поліційні свідки Кароль Червінський, Рудольф Радонь, Чеховський, Майба, Огроднік і Яськевич під присягою зізнали, що підсудних на поліції ніхто не бив.

Відтак переслухано поручника 26. полку п. знавця ручних ґранатів, який ствердив, що ґранати, які дістали підсудні від плютонового його полку, мали силу вбивати людей у промірі 20 м².

Оборонець д-р Старосольський ставить внесок покликати свідків на доказ, що підсудний Гриник, дістaвши ґранати, зужив їх на вбивання риб у ріці, а не переховував їх для саботажів.

Оборонець д-р Шухевич ставить внесок покликати на свідка Степана Гевака з т-ва „Зоря" у оправі підсудного Штаєра та покликати на свідків Лямпіка В., Семена Шевчука і Мельника на доказ, що поліція била підсудних і ті свідки бачили сліди побиття.

Прокуратор спротивився тим внескам тому, що підсудний Книш має за собою бурхливу політичну минувшину, був караний давніше за політичні гріхи, тому певне, що і тепер він винен і тому, що це для справи не важне, чи підсудні ловили ґранатами рибу, чи ні, бо важне є тільки те, що ґранати діставали підсудні для УВО. Свідки на ствердження поліційних побоїв не потрібні, каже прокуратор, бо УВО постійно очорнює поліцію, закидаючи їй побої і знущання, і вже тим наклепам ніхто вірити не може. Це все тільки „жампанія ощерча" оборони.

Трибунал відкинув внески оборони.

Після промов прокуратора й усіх трьох оборонців, буде оголошений присуд.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 16. травня 1931 р.: масло експортове і десерове пріма 4·50 зол. за кільо; молоко 23—25 сот.; літра сметани 1·40 зол.; копа яєць 4·60 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:
Понеділок, 18. травня, година 7·30 веч. „Весілля в Голівуді".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):
Понеділок, 18. травня, година 7.30 веч. „Гальо! Радіо Шікаго" Норта (премієра).

Малий Міський Театр:
Понеділок, 18. травня, театр замкнений.

Цирк Станевських на площі Бема дає щодня представлення в год. 8·20 веч., а у вівтірки, середи та неділі також пополудневі представлення в годині 4-ій.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра" (Власта Буріян, Анні Ондра).

КАСІНО: Звукова мадярська фільма „Грай, цигане!"

КОЛЬОСЕЙ: Звукова фільма „Шалена дівчина".

ЛЕВ: Звукова фільма „Король прошаків".

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Мароко".

ОАЗА: Звукові фільми: „На фронті нічого нового", „З Бирдом до Південного бігуна".

ПАЛЯС: Звукова фільма „Примхи мадам Помпадур".

ПАН: Звукова фільма „Роман над Ріо Ґранде".

ПАСАЖ: „Воєнним шляхом" (Кен Мейнард). „Велика парада збиточників" та додатки.

ПРОМІНЬ: „Князь Ордов".

ФАТАМОРГАНА: „Гріх Інги" (на осн. Стефана Цвайґа).

ХИМЕРА: „Арена жаху" німа едиція та звуковий додаток Парамавнту „Кокосові горіхи".

СТИЛЕВЕ: „Манолеску" і виступ Бронислава Броновського.

УТІХА: „Твої уста так спокушували мене", „Гільтай" (Род ля Рок).

Програма радіо.

Понеділок 18. травня 1931.

Варшава (1411,8) 16·15 Програма для дітей. **Вильно** (368,1) 12·05 Оперова музика. **Льондон** (356,3) 19·40 Концерт. **Берлін** (419) 18·15 Тріо на фортепяні. **Рим** (441,2) 12·45 Легка музика. **Відень** (516,4) 11·00 Капеля Сільвінґа. **Будапешт** (550,5) 17·25 Циганська орхестра. **Харків** (937,5) 15.00 Концерт для дітей. **Ленінград** (1000) 14·00 Концерт.

Вівторок 19. травня 1931.

Варшава (1411,8) 17·45 Концерт. **Берлін** (419) 18·00 Виступ співачки Зіґріст. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 16·30 Концерт. **Відень** (516,4) 12·00 Концерт. **Будапешт** (550,5) 9·15 Легка музика. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 14·00 Концерт. **Москва** (1481) 12·00 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Понеділок 18. травня 1931 р.

11·58 Сигнал часу, 12·10, 15·20, 16·45, 19·25, 19·55 Грамофон, 15·00 Госп. комунікат, 15·50 Фр. лекція. 16·15 Прогр. для дітей, 17·15 Відчит, 17·45 Легка музика, 18·45 Всячина, 19·10 Рільнича скринька й біржа, 19·40 Прес. рад. денник, 20·00 Відчит актуальний, 20·15 Муз. відчит, 20·30 Оперетка, 22·30 „Жарти й сміховинки", 22·50 Музика.

Вівторок 19. травня 1931 р.

11·58 Сигнал часу 12·10, 15·20, 16·25, 19·25, 19·50, 22·15 Грамофонові плити. 15·00 Господарський комунікат. 15·50 Відчит. 17·15 „Лічнича вартість польських зіркових і гірких мінеральних вод". 17·45 Концерт. 18·45 Всячина 19·10 „Суґестивна сила середовища праці". 19·35 Пресовий радіовий денник. 20·00, 22·00 Фейлетони. 20·15 Концерт і літературна чвертьгодина. 20·30 „Робітники й радіо". 22·50 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

20-літній Зїзд Товаришів, *що зложили іспит зрілости в українській ґімназії в Перемишлі 1911 р. відбудеться дня 25. травня ц. р. у Перемишлі. Зголошення слати на адресу: Олександер Костик, Львів Ринок 10. „Діло".* **— Д-р Дашкевич Роман, Костик Олександер.**

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.
Ходорів:
18. V. „Життя Парижа".
19. V. „Лялька" Премієра.
20. V. „Чесна Сузанна".
Стрий:
21. V „Жінка, що вбила".
22. V. „Лялька".
23. V. „Життя Парижа".
24. V. Чесна Сузанна.
25. V переїзд театральної дружини до Дрогобича на кілька вистав. Адміністрацію театру веде І. Волощук.

Важне для організаторів „Відродження". В місяці червні ц. р. протиалькогольний гурток „Відродження" при грек.-кат. Малій Духовній Семинарії у Львові видасть брошуру протиалькогольного і протинікотинного змісту (сторін 32, 16⁰. поверх 10 ілюстрацій). Брошура міститиме багато народніх оповідань, казок, леґенд, віршів, пригод, статистик і т. п. Буде це збірка проф. Ю. Каменецького і інших протиалькогольних діячів. Вона є призначена для масового поширення протиалькогольної пропаґанди між селянами, тому і її зміст буде приступний для всіх. Ціна лише 20 сот. З огляду на те, що Гурток не має готівки на згадане видання, хоче він придбати її при помочі відповідньої для цього організації членів видавництва. Потрібно 100 членів з уділами по 5 зол. В брошурі буде поміщений виказ членів видавничої спілки, що вишлють по 5 зол. до кінця травня. За кожних 5 зол. член дістає 50 брошур для поширення їх між своїм окруженням. По стягненні грошей за них, задержує член 7 зол., як зворот свого уділу з заробітком, а решту відсилає до Гуртка „Відродження" при Семинарії. З цього повинні скористати всі кружки „Відродження", чит. „Просвіти", Луги, Соколи, всі школи й інші організації, котрим стоїть на перешкоді в ширенні протиалькогольної і протинікотинної пропаґанди брак дешевої і приступної для селян книжки. Просимо ласкаво всіх, що бажають стати членами нашого видавництва на повищих умовах, надсилати як найскорше свої уділи (5 зол.) чеком „Відродження" ч. 154.486 з дописною для видавничої спілки, або переказом на адресу: Протиалькогольний Гурток „Відродження" при греко-кат. Малій Духовній Семинарії у Львові вул. Сикстуська ч. 39/а.

25-літній зїзд Товаришів, що складали іспит зрілости в українській ґімназії в Перемишлі 1906 р., відбудеться дня 4. червня ц. р. в Перемишлі. Збірка в год. 8-ій рано в катедральній церкві. — **Осип Зятик, Д-р Михайло Фільц.**
2052 1—3

З прив. коед. ґімназії „Рідної Школи" з правом прилюдности в Золочеві. Вступні іспити до кляс II.—VIII. відбудуться дня 29. червня, до I. кляси 30 червня ц. р. в 8. год рано. Подання вносити до дня 15. червня. З днем 1. червня відкриється приготовний курс до I. кляси, якщо зголоситься відповідна скількість кандидатів. — **Управа.**
2049 1—3

Замість квітів на домовину бл. п. д-ра І. Куровця зложили: родина Волинських, Бурачинських і Гардецьких 125 зол., дир. Ом. Саєвич та д-р Р. Цегельський по 20 зол. на будову шпиталя, за що жертводавцям щиро дякує **Управа Нар. Лічниці.**

На Рідну Школу зложили в зол. ВП.: Тов. „Карпатія" Львів 140, Члени Архикатедрального Хору 55, як односедільну свою платню і Громада Українців студентів — Познань 100 — на ювилейний дар, — Повітова Спілка Торговельна в Калуші 20 замість вінка на могилу бл. п. д-ра Івана Куровця; о. Станислав Дашо — Старий Самбір 15 як дохід з діточого фестину; о. Киприян Хотинецький, Ярослав 40 з Шевченківського концерту з 26. 4. замість квітів для ВП. О. Ціпановської, М Яркової і В. Божейко, М. Сайкевич студ. мед. Познань 37·70, зібраних на спільнім свяченім; о. Остап Охримович — Дичків 5 замість вінка на домовину бл. п. Степана Охримовича — ВП. Жертводавцям складає щиру подяку **Головна Управа.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИКАРСЬКО - ЮВІЛЕРСЬКІ роботи виконує найдбайливіше — Домбровскі і Розважевскі — Львів. Академічна 2. ГОДИННИКИ, БІЖУТЕРІЯ, СРІБЛО. — Великий вибір. Дешево. Догідні умови. 1447 14—?

ПИЙТЕ ЛІМОНЯДКИ і воду содову тільки там, де їх доставляє фабрика **„ЗДОРОВЛЯ".** Вироби „Здоровля" є найліпші!!! 2032 2—3

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. 1538

ПЯНІНО заграничне, майже нове, хрестове, гарний голос, оказійно продам. Рутовського 19, двері 6. 2036 2-2

КАВАЛЄР, на становиску, бажає пізнати добре виховану, молоду і гарну, хочби і без приданого, панну, в ціли женячки підчас вакацій. Посередництво рідні або знайомих рівнож бажане. — Адмін. „Діла" під „Вакації". 2051

СПОРТОВІ одяги — готові і на міру — виконує дуже дешево робітня „ПАЛЛІЮМ" — Вірменьська 3. Тел. 54—24.

КОНЦИПІЄНТА рутинованого, обізнаного з провінціональною практикою, солідного, здібного самостійно вести канцелярію — прийме зараз адвокат Д-р Будяк у Сколім. Подати умови. Неприняті оферти без відповіди. 2047 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО
бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова неміч) та **лікарської косметики**
ординує в скірних недугах
і т. д. від год. 8½—10, 14—16
в косметиці від 10—11 і 16—18
в неділі і свята від 10—11.
Гірське сонце. Вапофор. Діятермія. Кріотерапія. Сепараткові ждальні.
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостинниці).
Вінда до вжитку. **Телефон 38—90.**

„КІНО" ч. 10. вже появилося в розпродажі. Багатий зміст, гарні ілюстрації. Просимо всіх прихильників Х Музи жадати „Кіно" по всіх книгарнях та бюрах денників. — Адреса: Кіно, Львів, вул. Бляхарська ч. 8/І. 2—3

†
В другу річницю смерти відправиться у Кракові 22. травня ц. р.
ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
за спокій душі
бл. п. Олександра Стесловича
ґімназійного професора в Мельцу,
про що повідомляє смутком прибита
Жена.

МАНЯВА коло Солотвини.
Вілля ясна, положена в здоровім місци при головнім гостинці над річкою, трифронтова, поверхова, з 2-ма кухнями і ярииним городом зараз до винайму на рік або на сезон. — **Софія Кейван.** 2029 4-5

Загальні Збори „Міщанського Брацтва"

у Львові відбудуться дня 7. червня 1931 р. у власній домівці при вул. Руській ч. 3/І в годині ½11. рано з таким денним порядком:

1) Відкриття Загальних Зборів.
2) Відчитання протоколу з попередніх Зборів.
3) Звіт з діяльности Виділу
4) Рахунковий звіт.
5) Звіт Контрольної Комісії з внеском на уділення абсолюторії.
6) Вибір Голови, Виділу і Контрольної Комісії
7) Внески і запити.

Якби на означений час не явилося число членів, приписане статутом, тоді в год. ½12 відбудуться нові збори з тим самим денним порядком, на яких западуть правосильні рішення, без огляду на число приявних членів.

Львів, дня 15 травня 1931.

М. голова **Теодор Голіян** — секретар **Петро Гладій**

Найдешевші книжки!

МИХАЙЛО ВОЗНЯК
ІВ. БЕЛЕЙ і ОЛ. КОНИСЬКИЙ
До звязків Галичини з Наддніпрянщиною. — Ціна 50 сот., з почт. пересилкою 70 сот.

ШЕВЧЕНКО і КНЯЖНА РЕПНІНА
Ціна 1·50 зол., на почт. перес. 50 сот

МИКОЛА МАТІЇВ-МЕЛЬНИК
КРІЗЬ ДИМ І ЗГАР
Ціна 50 сот., з почтовою перес. 70 сот.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.
СМІХ ЗЕМЛІ
Ціна 1·50 зол., з почт. перес. 2·10 зол.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО
Спогади I. II. і III. часть
Ціна 8·— золотих — без пересилки.

АЛЬФОНС ДОДЕ
МАЦІЦЬКИЙ
Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з почт. пересилкою 4·— зол.

Можна дістати в Адм. „Діла" Львів, Ринок 10. II. п.
або в книгарнях.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів...